

Nikola Pjovani

Biografija

Nikola Pjovani rođen je 26. maja 1946. godine u Rimu, gde oduvek živi i radi. Po profesiji je muzičar (pijanista, dirigent, kompozitor filmske i pozorišne muzike, pesama, kamerne i simfonijske muzike). Jedan od muzičara koji su ga uveli u komponovanje jeste Grk Manos Hadžidakis.

Nikola Pjovani veliki deo svoje aktivnosti posvećuje filmu i pozorištu i opredeljuje se za njih sa podjednakom strašću: na početku se njegov rad prevashodno odnosio na film, ali sa godinama se, kako kaže, sve više prepuštao luksuzu da se posveti pozorišnoj muzici, do te mere da nastupi uživo ispunjavaju najveći deo njegovog vremena.

Njegova prva muzika za film datira iz 1968. godine: napravljena je za filmske novosti, u realizaciji univerzitetskog kolektiva pod vođstvom Silvana Agostija, o studentskom pokretu Filozofskog fakulteta na kojem je studirao. U dugometražnom filmu debituje naredne godine u ostvarenju Silvana Agostija „N.P. Il segreto“. Nakon ovog filma započinje karijeru i piše muziku za najveće italijanske režisere kao što su: Belokjo, Moničeli, braća Tavijani, Moreti, Loj, Tornatore, Beninji, a zatim i Federiko Felini koji se obratio Pjovaniju za svoja poslednja tri filma. Među stranim režiserima tu su Ben Verbong, Pal Gabor, Dušan Makavejev, Bigas Luna, Jos Steling, Džon Irvin, Sergej Bodrov, Erik-Emanuel Šmit, Filip Liore, Luis Sepulveda, Danijel Tompson, Gzavje Duranže. Muzika za film „Život je lep“ Roberta Beninjija donela mu je Oskara. Tokom svoje karijere tri puta dobija nagradu „David di Donatello“, četiri puta nagradu „Colonna Sonora“, tri puta „Nastro d’argento“, dve nagrade „Ciak d’or“, zatim „Globo d’Oro“ koji dodeljuje Udruženje stranih medija u Italiji i nagradu „Elsa Morante“. U Francuskoj je dva puta nominovan za nagradu „César“, osvojio je nagradu publike i posebno priznanje žirija na festivalu „Musique et Cinéma“ u Oseru.

Budući da je aktivan i kao autor pesama, sedamdesetih godina komponuje zajedno sa Fabricijom De Andreom „Non al denaro, non all’amore né al cielo“ i „Storia di un impiegato“. Godine 1995. piše tri pesme za pozorišnu turneju Roberta Beninjija, među kojima je i pesma „Quanto t’ho amato“.

Pjovani od samog početka uporedo sa filmom radi i za pozorište i piše scensku muziku za ostvarenja Karla Čekija, Luke de Filipa, Mauricija Skapara i Vitorija Gasmana. Godine 1989. sa Luiđijem Manjijem i Pjetrom Garineijem za Teatar Sistina stvara muzičku komediju „I sette re di Roma“.

Krajem osamdesetih godina započinje umetničku saradnju sa Vinčencom Čeramijem. Zajedno sa glumcem Lelom Arenom osnivaju „Compagnia della Luna“ sa ciljem da ožive žanr koji u tom trenutku ne pronalazi mesto na italijanskoj sceni, pozorište gde bi i muzika i reč imale širok prostor i zajednički delovale na ekspresivnom planu. Prvi plodovi ove saradnje su „La cantata del Fiore“ (1988) i „La cantata del Buffo“ (1990). Zatim slede „Il Signor Novecento“ (1992), „Canti di scena“ (1993) i „Romanzo musicale“ (1998), a 1998. nastaje „La Pietà – Stabat mater“ za naratora, dva pevača i orkestar po tekstu Vinčenca Čeramija. Godine 2000. po prvi put se izvodi „Concerto fotogramma“, a 2001. „Concerto in quintetto“. Godine 2002. radi u Parizu gde, u pozorištu „Teatre de Chaillot“, predstavlja „Concha Bonita“, delo koje je po žanru nešto između opere i operete. Godine 2003. na ostrvu Delos u Grčkoj, po nalogu Ministarstva kulture u Atini, predstavlja „L’isola della luce“, partituru za naratora, dva pevača i orkestar prema tekstu Knjige propovednikove i tekstovima Homera, Sikila, Bajrona, Ajnštajna, Seferisa, Mezomeda sa Krita i Vinčenca Čeramija. Povodom stogodišnjice italijanskog sindikata CGIL, a prema Čeramijevom tekstu, komponuje i diriguje „La cantata dei cent’anni“. Godine 2007. komponuje orkestarsku svitu pod nazivom „Epta“, inspirisanu brojem sedam. Godine 2009, prema tekstu Eduarda de Filipa, piše simfonijsku kantatu „Padre Cicogna“, napisanu za glas naratora Luke de Filipa. Muzičko delo „Viaggi di Ulisse“ napisano je i prvi put izvedeno 2. septembra 2011. godine na Festivalu u Ravelu.

Godine 2013. izlazi njegov prvi album pesama „Cantabile“, na kojem pevaju njegovi prijatelji: De Gregori, Servilo, Đorđa, Grigolo, Fereri, Manoja, Projeti, Beninji, Đovanoti, Noa, Morandi, i na kojem učestvuju solisti Milanske skale. Reč je o jednom neobičnom albumu koji su publika i kritika dočekale sa ushićenjem.

Ministarstvo kulture Republike Francuske 2008. godine odlikovalo je Nikolu Pjovanija Ordenom umetnosti i književnosti u rangu viteza, koji se dodeljuje ličnostima koje su se svojim stvaralaštvom istakle u oblasti umetnosti.